

TEMA

Ingen har fortalt dem evangeliet!

Opråb til kristne danskere på baggrund af Tyrkiets historie

AF IHSAN ÖZBEK

Selvom alle i Tyrkiet engang hørte evangeliet, er det i dag ukendt for de fleste.

Læs historien om evangeliets forsvinden fra Tyrkiet – og bliv udfordret deraf til at dele evangeliet med andre, også muslimer.

Når vi læser i Bibelen og ser os omkring, så ser vi masser af kirker i Tyrkiet, i det, som i det første århundrede blev kaldt Anatolien. I Apostlenes Gerninger 19,10 ser vi, at Paulus underviste i omkring to år tæt ved Efesos. Han begyndte med at undervise i Tyrannos' skole, og så står der, at Guds ord blev hørt af alle i Asien (Asien betyder i NT:

den vestlige del af Tyrkiet).

De kristne glemte evangeliets kraft

Alle hørte evangeliet. Der var kirker overalt i Tyrkiet. Dengang kunne de kristne forkyn- de evangeliet for alle i Tyrkiet. Men sådan er det ikke længere. *Kirken* har forandret sig. Den holdt op med at forkynde evangeliet. De kristne blev til nominelle kristne, navn- kristne. De kaldte sig kristne, men de vidste ikke længere, hvad det handlede om. De havde glemt evangeliets betydning.

I Romerbrevet 1,16 står der, at evangeliet er Guds kraft til frelse. Hvis du er kristen, ved du, hvad det er. Når du har modtaget Jesus, er du blevet forvandlet, du er frelst, dine synder er tilgivet, du er begyndt på et

nyt liv under hans nåde. Du bliver ved med at forandre dig. Du lærer mere og mere om evangeliet, om Gud og om dig selv.

Men de "kristne" glemte altså evangeliet. De huskede ikke på, hvad evangeliet havde betydet for dem. Kirken blev kraftesløs, og de havde ikke længere et håb. Århundre- derne gik, og de kaldte sig stadig kristne – indtil det ottende århundrede.

Men i det ottende århundrede skete der noget. Muslimerne begyndte at komme til Anatolien. Muslimske arabere begyndte at invadere dele af landet. De gik måltret efter hovedstaden Istanbul (dengang Konstantinopel), og de prøvede at indtage byen. Og så var de kristne forsvarsløse. De

I dag er der kun 4.000 evangeliske kristne i Tyrkiet ud af 76 millioner indbyggere, mens halvdelen af befolkningen var kristne for 150 år siden. Det skyldes, at der ikke var nogen, der delte evangeliet med de muslimske tyrkere, som indvandrede fra Centralasien.

FOTO: SILAS OLOFSON

var kraftsløse, Kristus-løse og håb-løse. For de *levede* ikke som kristne; de *kaldte* sig bare kristne.

Folket blev muslimer

Da muslimerne kom til Anatolien, blev de "kristne" muslimer, for kristendommen betød ingenting for dem. Befolkningen led og havde økonomiske og sociale problemer, og kristendommen gav dem ikke noget svar på de problemer, men måske kunne Islam det – så derfor blev de muslimer. Der skete masseomvendelser til Islam.

I slutningen af det 11. århundrede kom tyrkerne til Anatolien. Tyrkerne var ikke det oprindelige folk, men kom fra Centralasien, hvor de var naboer til Kina. De gik eller red den lange vej dertil og invaderede Anatolien. De lavede forretninger med de kristne, levede sammen med dem, og efterhånden begyndte de at herske over de kristne.

Men ingen forkyndte evangeliet for de muslimske folkeslag, der kom til Anatolien – tyrkerne! Jeg ved ikke, hvorfor. Men faktum er, at de "kristne" i landet blev muslimer.

Så sendte de kristne i Europa korsfarere for at slå muslimske tyrkere ihjel. Der blev udgydt en masse blod. Mange mennesker fra begge sider blev slået ihjel. Det varede et par hundrede år. Og det husker tyrkerne stadig! Hvis man i dag taler om kristendom, siger de: "... men hvad med korsfarerne ... de slog os ihjel. Jeres kristendom slår folk ihjel."

Muslimer har også slået folk ihjel – fx besatte de Nordafrika og slog mange ihjel, men det går de ikke og husker på; de husker de "kristne" korstog.

Ingen delte evangeliet med dem

Nogle gange deler vi ikke evangeliet med andre. Vi behøver ikke en begrundelse for

ikke at gøre det. Måske har vi nogle grunde, måske tænker vi ikke over det, men vi forkynder ikke evangeliet.

Jeg er et genert menneske. Det er svært for mig at tale med andre. I kan nemt finde mig siddende alene. Det er faktisk svært for mig at finde en grund til at formidle evangeliet til andre. Jeg kan forkynde evangeliet, undervise i det, men jeg deler det ikke med mine venner og omgivelser i samfundet.

Men hvis du ikke deler troen med andre, vil du selv miste gløden.

I midten af det nittende århundrede var ca. halvdelen af tyrkerne kristne. 50 år senere – ved begyndelsen af det 20. århundrede – var kun 20 % kristne. I dag – i begyndelsen af det 21. århundrede – er kun 0,2 % af befolkningen kristne. Der er altså kun 4.000 evangeliske kristne i Tyrkiet ud af 76 millioner indbyggere, mens halvdelen af befolkningen var kristne for 150 år siden. ➤

Ihsan Özbek; Tyrkiet er et af de mørkeste lande på jorden, og det vil jeg ikke acceptere. Det må ændres, så vi forsøger at plante kirker

Det skyldes, at der ikke var nogen, der delte evangeliet med de muslimske tyrkere. I hele perioden fra det 11. til det 20. århundrede har ingen forsøgt at dele evangeliet med dem. Og Tyrkiet er nu et af de mindst evangeliserede lande.

Vi kan spørge hvorfor? Fordi ingen delte evangeliet med tyrkerne! Lad være med at give tyrkerne skylden. For ingen fortalte dem evangeliet. Hvis man ikke deler evangeliet med dem, kan man ikke forvente noget fra dem.

Vanskeligt at evangelisere i Tyrkiet

De første missionærer, nogle unge englændere, kom til Tyrkiet i 1960. De begyndte at prædike. I 1985 blev den første tyrkiske kirke oprettet. For bare 28 år siden. Der kom flere kirker til, og den kirke, jeg er med i, blev oprettet i 1986. Jeg blev en del af kirken i 1990, og jeg blev dens præst i 1996.

Ved min første prædiken i kirken ville jeg prøve at dele min vision med forsamlingen. Jeg sagde, at vi ville plante kirker, og at vi skal uden for landets grænser. På det tidspunkt var der kun 35 kristne i kirken. De blev ikke særligt opmuntrede af min tale. De smilede ad mig og sagde, at de håbede, det ville gå over. For det var en temmelig stor vision for en ganske lille kirke. Men efter

bare to år blev det muligt for os at plante en kirke mere i byen. Og nu har vi otte kirker rundt i forskellige dele af byen. Vi prøver på at nå vores folk med evangeliet.

Tyrkiet er et af de mørkeste lande på jorden, og det vil jeg ikke acceptere. Det er ikke godt. Det er ikke en ønskesituation, men skamfuldt. Det må ændres, så vi forsøger at plante kirker. Men det er svært at plante kirker.

Vi besluttede, at vi ville sætte gang i en slags missionskole, hvor folk blev udrustet til tjeneste. Vi oplærer tyrkiske mænd og kvinder og nogle udlændinge i at plante kirker. Ikke bare i Tyrkiet, for vi ønsker at forkynde evangeliet i alle muslimske lande. Nu har skolen haft 10 års jubilæum, og omkring 60 mennesker har fået deres eksamen derfra og tjener nu i vores kirker.

I år har vi 11 studerende; 3 af dem fra Kasakhstan, 1 fra Kirgisistan, 1 fra Turkmenistan. Til juni sender vi vores turkmenske bror tilbage til Turkmenistan, så han kan opstarte et arbejde der. Hvert år i september sender vi studerende til Egypten for at plante kirke. De er der en måned.

Tyrkiet er et vanskeligt land at evangelisere i, men vi har vores radiomission, hvor evangeliet forkyndes døgnet rundt, ugen rundt.

Brug for hjælp

Når vi taler om angreb på kirkebygninger, tror mange, at vi taler om muslimer, men det gør vi ikke. Vores største problem er de sekulære tyrkere, som er meget radikale og har terroristorganisationer.

Vi prøver på at nå vores folk med evangeliet, men vi har brug for hjælp. Kirken er meget lille i Tyrkiet, og vi har brug for brødre og søstre fra andre lande. Vi har brug for missionærer, evangelister, kirkeplantere osv. Vi har brug for mennesker, der beder for Tyrkiet. Vi har brug for nogen, der arbejder sammen med os.

Skab relationer!

Hvordan kan vi nå tyrkerne i Tyrkiet og andre steder? Relationer er afgørende.

Har du en ikke-kristen ven? Har du en muslimsk ven eller nabo eller kollega? Der er muslimer i jeres land nu. Ligesom i det 11. århundredes Tyrkiet. De kristne var den største gruppe, men muslimerne kom til landet, og de kristne blev muslimer. Fordi ingen delte evangeliet med muslimske tyrkere!

Jeg vil prøve at finde måder at dele evangeliet med muslimske eller ikke-troende venner. Jeg har ikke styr på befolknings-sammensætningen i Danmark, men jeg

Ihsan Özbek
Præst, Ankara, Tyrkiet

er sikker på, at der er mange navnkristne i Danmark. Hvis du ikke deler evangeliet med muslimer, ateister, ikke-troende og navnkristne, så vinder de!

Lad være med at føle jer truede. Hvis I deler evangeliet, er der kraft i det. Evangeliet er Guds kraft til frelse. Så du kan forandre dit land med evangeliet.

Hvordan kan man dele evangeliet med andre? Mange vil måske sige, at det ikke kommer dem ved. Jeres samfund er blevet så sekulært, at folk er ligeglade. Og hvis du forsøger at dele evangeliet med en tyrker eller en anden muslim, vil de nok ikke synes om det.

Hvis du ønsker at fortælle evangeliet, så bliv først venner med folk, smil til dem. Vær ven med dem. Hvis du ikke kan finde en måde at komme i kontakt med dem, så bed for dem.

Når jeg ser en muslimsk tyrker – og det gør jeg overalt – så smiler jeg til ham. Det falder mig ganske vist ikke altid let, men det er noget, jeg arbejder på.

Når jeg ser et menneske, så tænker jeg, at jeg skal smile til ham/hende, og når jeg så kommer tættere på, så begynder jeg at gøre det. Når jeg har gjort det fem gange på forskellige dage, vil de huske mig. Og så siger jeg et eller andet: hvordan bliver vejret

i dag? Nogle gange får vi en snak i gang. Andre gange ignorerer de mig. Men mist ikke modet. Find på en ny indgangssætning næste dag.

Gud bruger os som stjerner

I vores kirke forsøger vi at få folk til at komme ind. Hver tirsdag eftermiddag inviterer vi folk til at spise suppe sammen med os. Hver tirsdag kommer der mellem 100 og 150 ind i vores kirke for at spise suppe. Og når de er der, deler vi vores tro med dem.

Hver onsdag aften er der kristendoms-kursus, dvs. 10 minutters undervisning og så spisning. Og folk kommer. Nogle gange kommer der mellem 40 og 50 mennesker; andre gange kun 5. Torsdag aften går vi til busstationen, hvor vi uddeler og spiser ris. Vi elsker at dele det, vi har.

En dag stod en vores missionsskoleelever på gaden og inviterede til suppedag. En af de forbigående opdagede det knapt, fordi han havde hovedtelefoner i ørerne, men vendte så om, da han så, at det var en invitation til en kirke.

Det viste sig, at han gik og lyttede til Radio Shema – vores kristne radiokanal, og han var kristen. Han havde lyttet til radio-kanalen i to år og havde netop besluttet at ville kontakte radioen for at finde en kirke.

Nu kunne eleven henvise ham til kirken 100 meter nede ad gaden.

Det er et under. Hvis hun ikke havde været der, var underet ikke sket. Gud bruger mennesker – også i Tyrkiet, i et af de mørkeste lande. Han bruger os som stjerner, og vi har brug for flere stjerner.

Vil I være med?

Måske siger I, at I ikke kan komme til Tyrkiet for at forkynde evangeliet. Måske, men I kan sende jeres bønner. Enhver form for støtte og forbøn vil hjælpe os med at forandre landet.

Ingen kom til Tyrkiet for at fortælle evangeliet til muslimerne. Vil I være med nu, hvor vi forkynder evangeliet for vores folk? Gud velsigne jer.

Artiklen er en forkortet udgave af en tale, der blev holdt på LM's landsmøde 2013. Oversættelse: Kaja Lauterbach. Bearbejdet af red.